

DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA

Az ismertetés napja: 2004. december 9.¹

1. A német Bundesverwaltungsgericht (szövetségi legfelsőbb közigazgatási bíróság) a következő, előzetes döntéshozatalra benyújtott, egyesített kérdésekkel a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv² (a továbbiakban: irányelv) 11. cikke (2) bekezdésének értelmezését kéri.

I — Jogi háttér

A — A közösségi jog: a 97/13 irányelv

1. Bevezetés

2. Az említett bíróság azt szeretné megtudni, hogy a szabályozásban érintett nemzeti hatóságok³ előírhatják-e az új piaci szereplőknek, hogy a telefonszámok gazdasági értékének megfelelően kiszámított díjat fizessenek azok kiutalásáért, amennyiben a piacon erőfölényben lévő társaság a régi állami monopólium jogutódjaként mindenféle tehermentesen kapta meg azt a telefonszám-készletet, amellyel rendelkezik.

3. A múlt század kilencvenes éveiben a távközlés jelentős növekedési potenciállal a gazdaság egyik motorjává vált. A technológiai fejlődés lehetővé tette egyéb szolgáltatások bevezetését is, mindenekelőtt a mobiltelefonok területén, a műholdak révén, digitális technikával, ahol a multimédia fejlődése sokféle szolgáltatás előtt nyitotta meg az utat⁴.

1 — Eredeti nyelv: spanyol.

2 — HL L 117., 15. o.

3 — Az irányelv 2. cikke (1) bekezdése b) pontjának megfelelően ezek olyan szervezetek, amelyek működésüket tekintve függetlenek, és az engedélyek kiadásával, valamint azok ellenőrzésével bízták meg őket.

4 — E fejlődés rövid ismertetéséhez hasznosnak tűnik elolvasni a „Bizottságnak a Tanácshoz és az Európai Parlamenthez címzett, a távközlési infrastruktúra és a kábeltelevízió-hálózatok liberalizációjáról szóló zöld könyvvel kapcsolatos konzultációról szóló közleményének (Brüsszel, 1995. május 3., COM(95) 158. végleges)” bevezető összefoglalását.

4. Az Európai Közösség megteremtette e kezdeményezés feltételeit oly módon, hogy az intézmények úgy döntöttek, hogy ösztönzik e területen a liberalizációt; a Bizottság a jövőt illetően az egységes piac mellett voksolt az 1987-ben közzétett zöld könyvben, amelyben felhívott minden főszereplőt a kérdéssről folyó vitában való részvételre, továbbá a szektor fokozatos megnyitását indítványozta, egyidejűleg biztosítva a polgároknak a modern kommunikációs rendszerekhez való hozzáférés jogát⁵.

5. A kívánatos rugalmasság azonban nem jelentette a tagállamok vonatkozó engedélyezési eljárásokon keresztül gyakorolt felügyeletének jogától való megfosztását. Éppen egy másik zöld könyvben⁶, a Bizottság úgy vélte, hogy ezek a csatornák alapvető módszert alkotnak az igazságos feltételek megteremtéséhez a verseny kibontakozásában, az engedélyek megadásának közös elvei alkalmazása révén.

6. Az említett irányelv – ahogyan azt az Albacom és Infostrada egyesített ügyekben⁷

már megjegyeztem – megfelel ennek az igénynek azáltal, hogy az arányosság, a transzparencia és a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvei alapján a letelepedés és szolgáltatásnyújtás szabadságával összeegyeztethető környezet megteremtése érdekében csupán egyetlen választási lehetőséget kínál (első, második, negyedik és tizenegyedik preambulumbekendések; és a 3. cikk (2) bekezdése).

7. Ennek megfelelően a távközlési szolgáltatások nyújtásának szabadsága és azok hálózatai működésének liberalizálása képezik az irányelv szabályaiban foglalt vezérelveket. A közösségi jogalkotás szándéka az, hogy ezek akadálymentesen kerüljenek szétosztásra és alkalmazásra, illetve adott esetben az általános engedélyeknek⁸ megfelelően, a kivétel szintjére vagy az egyetemes engedélyekhez képest kiegészítő jellegűvé redukálva az egyedi engedélyeket⁹ (hetedik és tizenharmadik preambulumbekendés; 3. cikk (3) és (7) bekezdése).

5 — „A távközlési szolgáltatások és berendezések közös piacának fejlődéséről szóló zöld könyv” (Brüsszel, 1987. december 16., COM(87) 290 végleges, az „Összefoglalás” 6., és a 16. és azt követő pontjai).

6 — „A távközlési szolgáltatások és berendezések közös piacának fejlődéséről szóló zöld könyv” (II. rész, Brüsszel, 1995. január 25., COM(94) 682 végleges, 61. és azt követő pontjai). Valamint a Bizottságnak „Az elektronikus hírközlési infrastruktúra és a kapcsolódó szolgáltatások új keretfeltételeinek kidolgozásáról – a hírközlési keretszabályozás 1999. évi felülvizsgálata” című közleménye (Brüsszel, 1999. november 10., COM(1999) 539 final, 25. pont).

7 — A C-292/01. és C-203/01. sz., Albacom és Infostrada egyesített ügyekben (EBHT 2003, I-9449. o.) 2002. december 12-én ismertett indítvány 2–7. pontja, amelyek majdnem szó szerint ismétlődnek ezen indítvány 6–11. pontjában.

8 — Az irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint általános engedély „minden olyan engedély, amely tekintet nélkül arra, hogy valamely kategóriaengedély vagy általános jogi rendelkezések szabályozása alá tartozik, nem írja elő az érintett vállalkozás számára, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok kifejezett döntését beszerezzék, mielőtt az engedélyből eredő jogait gyakorlását megkezdhenék”.

9 — Egyedi engedély „az az engedély, amelyet a nemzeti szabályozó hatóság ad ki, és amely különleges jogokat ad a vállalkozásnak, vagy amely a vállalkozás műveleteit olyan különleges kötelezettségeknek veti alá, amelyek az általános engedélyt egészítik ki adott esetben, amennyiben a vállalkozás nem jogosult jogait gyakorolni addig, amíg nem kapta meg a nemzeti szabályozó hatóság döntését” (az irányelv 2. cikke (1) bekezdése a) pontjának második francia bekezdése).

8. A *favor libertatis* elvének keretében az irányelv azt a vezérelvet alkalmazza, hogy csak olyan mértékben kell korlátozni a tagállamok által adott egyedi engedélyek számát, amely a rádiófrekvenciák hatékony felhasználásának vagy az elegendő szám meglétének biztosításához szükséges. Ezért minden olyan vállalkozás, amely megfelel a nemzeti jogszabályokban közzétett feltételeknek, jogosult egyedi engedélyre (10. cikk (1) bekezdés és 9. cikk (3) bekezdés).

Az egyetemes szolgáltatásnyújtáshoz való pénzügyi hozzájárulások sérelme nélkül, a mellékletnek megfelelően, a tagállamok biztosítják, hogy az engedélyezési eljárások részeként a vállalkozásokra kivetett díjak kizárólag az alkalmazott általános engedélyek kiadása, kezelése, ellenőrzése és végrehajtása során felmerülő adminisztratív költségek fedezésére szolgálnak. E díjakat megfelelő és kellően részletes módon közzé kell tenni úgy, hogy könnyen hozzáférhetőek legyenek.”

2. A pénzügyi rendelkezések

11. „11. cikk

9. Az irányelv 6. és 11. cikke ugyanezt a távközlési piac versenyét elősegítő vonalat követi, és nem ró a vállalkozásokra a szükségesnél¹⁰ több korlátozást vagy terhet, ezáltal eleget téve az arányosság elvének. A cikkek címei sorrendben: „Az általános engedélyezési eljárások díjai és járulékai”, illetve az „Egyedi engedélyek díjai és járulékai”.

[...]

10. „6. cikk

[...]

(1) A tagállamok ügyelnek arra, hogy az engedélyezési eljárások során a vállalkozásokra kivetett adók kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék az egyedi engedélyek kibocsátásával, intézésével, ellenőrzésével és végrehajtásával kapcsolatos igazgatási költségeket. Az egyedi engedélyeket terhelő adóknak arányosnak kell lenniük a szükséges munka mennyiségével, és azokat megfelelően és kellően részletes formában nyilvánosságra kell hozni annak érdekében, hogy az információk könnyen hozzáférhetőek legyenek.

10 — A feltételek, amelyeknek az engedélyezést alá kell vetni, az irányelv mellékletében szerepelnek.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérően a szűkös erőforrások esetében a tagállamok felhatalmazhatják a nemzeti szabályozó hatóságokat díj kiszabására ezen erőforrás optimális felhasználásának biztosítása szükségletének figyelembevétele céljából. Ezek a díjak megkülönböztetéstől mentesek, és figyelembe veszik többek között az innovatív szolgáltatások és a verseny fejlődését.”

14. A TNGebV melléklete úgy rendelkezik, hogy a helyi hálózatoknál 1000 db 10-számjegyű számból álló egység kiutalása esetén 1000 német márka (amely 500 eurónak felel meg) számítandó fel, míg ha a kérelmet elutasítják, akkor csak 250 német márka (jelenleg 125 euró).

B — A német jog

II — A tényállás, az alapeljárás és a Bíróság elé terjesztett kérdések

12. Németországban az a jogszabálytömeg, amely a telefonszámok kiutalásáért felszámítandó díjak kivetéséről rendelkezik, a Telekommunikationsgesetz-ben (a távközlésről szóló törvény, a továbbiakban: a TKG)¹¹ és a Telekommunikations-Nummerngebührenverordnung-ban (a távközlési számokkal kapcsolatos díjakról szóló rendelet, a továbbiakban: TNGebV)¹² található.

13. A TKG 43. cikke feljogosítja a számok kiutalásáért felelős hatóságot arra, hogy a számok kiutalásáért díjat számítson fel, a TNGBebV-t alkalmazva azok összegszerűsége szempontjainak megállapításához.

15. Az Isis Multimedia Net GMBH und Co. KG és a Firma 02 (Germany) GmbH u. Co. OHG (a továbbiakban: Isis, illetve Firma) két társaság, amelyek a Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post-tól (a posta és a távközlés szabályozásáért felelős német hatóság, a továbbiakban: szabályozó hatóság) az említett egységekből meghatározott számú egység kiutalását kérték helyi hálózatokra. Az Isis a kért 43 csoportból 37-et kapott, míg a Firma a 2324-ből 2303-at.

16. Az 1999. október 25-i és 2000. június 21-i elszámolások alkalmával a szabályozó hatóság a TNGebV alkalmazása során a Firmától 2 308 250 német márkát, az Isis-től pedig 38 500 német márkát követelt.

¹¹ — BGBl. 1996., I, 1120. o.

¹² — BGBl. 1999., I, 1887. o.

17. A Deutsche Telekom AG (a továbbiakban: Deutsche Telekom), a történeti, azaz egykori szolgáltató jogutódja, a német piacon monopolhelyzetet élvező cég, a TKG hatálybalépése előtt tehermentesen jutott hozzá egy 400 millió telefonszámból álló készlethez, amellyel jelenleg is rendelkezik anélkül, hogy a nemzeti jognak megfelelően bármiféle fizetési vagy visszaszolgáltatási kötelezettség terhelné.

rendkívül nagy mennyiségű telefonszámot a jogelődjétől, a korábbi állami monopóliumtól, és a nemzeti jog alapján kizárt a díjaknak a régi számállományért való utólagos kiszabása?”

20. Amennyiben az előbbi kérdésre a válasz igenlő, a német bíróság a következő kérdést teszi fel:

18. A két felszólított társaság megtámadta a hozzájuk intézett elszámolásokat, és miután a kérelmüket elsőfokon elutasították, az Oberverwaltungsgericht (legfelsőbb közigazgatási bíróság) helyt adott a fellebbezésüknek, arra kötelezve az alperes közigazgatási szervet, hogy térítse vissza a kapott díjak összegét és azok kamatait.

„Kivethető-e ebben a helyzetben a piacra újonnan belépőkre a telefonszám kiutalásáért a megvalósíthatónak vélt éves üzleti forgalom bizonyos százalékanak megfelelő (a jelen esetben: 0,1%) egységes díj, amennyiben ezt a számot a végső ügyfélnek adják át a piacra lépés egyéb költségeinek figyelmen kívül hagyásával, és e költségek alapján az erőfőlényben lévő vállalkozással szembeni versenyesélyek elemzése nélkül?”

19. A megsemmisítés iránti kérelmek benyújtását követően a Bundesverwaltungsgericht felfüggesztette az eljárást, és mindkét ügyben a következő előzetes kérdésekkel fordult a Bírósághoz:

III — A Bíróság előtti eljárás

„A 97/13 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy a nemzeti szabályozó hatóság a telefonszámok kiutalásáért a számok gazdasági értékét figyelembe vevő díjat szabhat ki, jöllehet valamely, a tevékenységét ugyanazon a piacon gyakorló és ott erőfőlényben lévő távközlési vállalkozás ingyenesen vett át

21. A Bíróság elnöke 2003. szeptember 16-i végzésében a két ügy egyesítéséről rendelkezett, tekintettel a közöttük fennálló tárgyibeli kapcsolatra.

22. A Bizottság, a német és a brit kormány, valamint az alapeljárás két felperes társasága észrevételeket terjesztett elő a Bíróság alapokmányának 20. cikkében foglalt határidőn belül.

23. A 2004. november 11-i tárgyaláson az eljárás írásbeli szakaszában részt vevő felek képviselői, a brit kormány kivételével, előterjesztették szóbeli észrevételeiket.

25. Ahogyan arra már rámutattam, az egyetemes európai piac megteremtése az említett szektorban nem lett volna lehetséges, ha a közösségi jog területén nem születtek volna olyan alapvető szabályok, amelyek képesek voltak biztosítani a versenytársak közötti esélyegyenlőséget. Az átláthatóságra, a hátrányos megkülönböztetés tilalmára és az arányosságra vonatkozó alapelvekről van szó, amelyek az irányelv 11. cikkében kifejezetten szerepelnek az engedélyezés csatornáinak rendezésének ezen érzékeny és nagy jelentőségű időszakában, amikor az egyedi engedélyek jelentik azt a jogcímet, amely megnyitja a kereskedelem kapuját a piaci szereplők előtt. Ebben a fázisban minden akadály csak megszilárdítja a *status quo*-t, és korlátozza a versenyt.¹³

IV — Az előzetes kérdések elemzése

A — Az irányelv pénzügyi rendelkezéseinek értelmezése

24. A Bundesverwaltungsgericht kérdései alkalmat adnak a Bíróságnak azon korlátok meghatározására, amelyeket a szabad verseny ró a tagállamokra, amikor azok díjat számítanak fel az egyedi engedélyek megadásakor a távbeszélés területén. Ezenkívül a válaszok talán segíthetnek meghatározni a korábbi állami monopóliumok jogutódjainak státuszát, valamint azoknak a távközlési piac liberalizálási folyamatának 1998-as lezárultát követően színre lépő új versenyzőkkel való viszonyát.

26. Az irányelv 11. cikke (akárcsak a 6. cikk) pénzügyi rendelkezéseket tartalmaz eljárási jellegű szöveggörnyezetbe helyezve, amelyek célja hozzájárulni a folyamat beindításához az új versenyzők előtt álló akadályok megszüntetése révén. Ahogyan azt az Albacom és Infostrada ügyben (hivatkozás fent) előterjesztett indítványom 28. pontjában kifejtettem, e rendelkezéseket a fent említett céllal összhangban kell értelmezni: ebben a fázisban a vállalkozásokra háruló terheknek nem szabad elijeszteniük a vállalkozásokat a piacra lépéstől.

27. Az említett rendelkezésben két pénzügyi fogalom szerepel: az egyik az egyedi engedély-

¹³ — A Bizottság szerint, „az engedélyek a távközlés területén implicit módon korlátozzák a szabad szolgáltatásnyújtást, és megváltoztathatják a piac szerkezetét” (a közlemény [hivatkozás a 4. lábjegyzetben] vii. pontja).

lyekre vonatkozó „díj” a 11. cikk (1) bekezdésében, a másik pedig a szűkös erőforrásoknál, a 11. cikk (2) bekezdésében foglalt „járulék”. Az első – amelynek keletkeztető eseménye a kiadással, kezeléssel, ellenőrzéssel és végrehajtással kapcsolatos közigazgatási tevékenység – a különféle eljárások elvégzése során felmerülő költségek fedezésére szolgál. A második, amely szintén az egyedi engedélyek jogosultjaira hárul, a szűkös erőforrások felhasználásának optimalizálását kívánja szolgálni. Mindkét terhet az objektivitás, a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az átláthatóság elveivel összhangban kell kivetni, anélkül, hogy a második esetében a járulék és a hozzájárulás mértéke olyan szintű lenne, hogy az elijesztené az új versenyzőket a piacra lépéstől vagy az új távközlési szolgáltatások bevezetésétől. Hasonló nézeteket fejtettem ki az Albacom és Infostrada ügyben (hivatkozás fent) előterjesztett indítványom 36–43. pontjában.

28. Az alapeljárásbeli elszámolások, valamint az azokra vonatkozó német jogszabályok, abban a tekintetben, hogy az elvégzett szolgáltatás költségén felüli összeg megfizetését írják elő, kizárólag az irányelv 11. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartoznak, és ennek megfelelően az első megválaszolandó kérdés az, vajon a telefonszámok szűkös erőforrást alkotnak-e az említett rendelkezés értelmében.

B — *A telefonszámok, mint „szűkös erőforrás”*

29. Az irányelv egységes alkalmazása szűkessé teszi a „szűkös erőforrás” fogalmának egységes meghatározását, amelyet a Bíróságnak eddig még nem volt alkalma elvégezni. Véleményem szerint a fogalomnak azokra az eszközökre kell kiterjednie, amelyeket azért kell megőrizni, mert műszaki, gazdasági vagy gyakorlati okokból azokat nem lehet korlátlanul reprodukálni.¹⁴ A felhasználók és ezzel összefüggésben a szolgáltatók számának exponenciális növekedése kihat a rendelkezésre álló számok mennyiségére, amelyek így korlátozott eszközzé válnak, és amelyek megfelelő eljárásokat és tisztességes kiutalási szabályokat¹⁵ igényelnek annak érdekében, hogy minden versenyző ugyanarról a startvonalról indulhasson a piacra lépéskor; ami a szabad verseny területén az egyenlő bánásmód biztosításának döntő pillanata.¹⁶

30. Ez a megközelítés egybeesik a közösségi hatóságok akaratával is, amelyek korábban már kifejtették – olykor explicit, máskor csupán hallgatóságos formában – aggodalmukat a jövőbeli hiány miatt, illetve óhajukat

14 — Ezt a meghatározást alkalmazta a kölni Verwaltungsgericht (közigazgatási fellebbviteli bíróság) egy 2000. december 15-i ítéletében, amelyet közzétettek a *Multimedia und Recht*-ben, 5/2001., 327. o.

15 — Hasonlóan vélekedik L. Gramlich a *Rechtsfragen der Nummerierung nach § 43 Telekommunikationsgesetz*-ben, Archiv für Post und Telekommunikation 1998., 16. o.; és J. Scherer, az „Entwicklungslinien es Telekommunikationsrecht”-ben, in *Computer und Recht*, 2000., 42. o.

16 — Lásd S. Polster, *Das Telekommunikationsrecht der Europäischen Gemeinschaften*, Bécs, 1999., 78. o.

a számkialakítási rendszer újrastrukturálásának elkerülése iránt. Így, „Az európai távközlési szolgáltatások számozási politikájáról szóló zöld könyv”-ben a Bizottság rámutatott, hogy a teljes liberalizációig tartó átmeneti időszakban ez a készlet olyan fontossá válik majd, mint a frekvenciák vagy a szolgalmi jogok, jóllehet ez utóbbiakkal szemben, fizikailag nem korlátozottak, mégis hasonló helyzet jön létre, mivel megváltoztatásuk költséges és a felhasználók nem veszik jó néven.¹⁷ Három évvel később, a 6. lábjegyzetben idézett közleményben, a Bizottság egyértelműen kimondta, hogy ez a készlet korlátozott (26. oldal).

31. Maga az irányelv, jóllehet csupán implicit módon, hasonló álláspontot képvisel, amikor megkülönbözteti – ahogyan azt már kifejtettem – egyrészt az általános felhatalmazásokat, mint előre meghatározott, általános jellegű engedélyeket, amelyek arra szolgálnak, hogy a társaságok a távközlési piacon az illetékes szerv kifejezett döntésének szükségessége nélkül, esetleges utólagos ellenőrzés mellett tevékenykedjenek, másrészt pedig az egyedi engedélyeket, amelyek kifejezetten arra szolgálnak, hogy az olyan jogosultak is működhessenek, akik vagy amelyek ad hoc közigazgatási döntést igényelnek.¹⁸ Az irányelv tizenharmadik preambulumbekkezdésének, 7. cikke (1) bekezdése a) pontjának, 10. cikke (1) bekez-

désének, valamint melléklete 4.1. és 4.2. pontjának összeolvasásából azt lehet kikövetkeztetni, hogy az engedélyek második fajtája a szűkös erőforrásokra vonatkozik, amelyek a rádiófrekvenciák mellett magukban foglalják a telefonszámokat is, ahogyan azt a 2002/20/EK irányelv¹⁹ megerősíti, amely helyt ad azok használatáért díj felszámításának (13. cikk).

32. Ha a telefonszámok ugyanolyan megítélés alá esnek, mint a rádiófrekvenciák, amelyek fizikai értelemben kétségtől elválasztottak, el kell ismerni azok megőrzésre szoruló jellegét is, amely részét képezi a „szűkös erőforrások”-nak az irányelv 11. cikke (2) bekezdésében foglalt fogalmának.

C — Az irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében foglalt feltételek

33. E rendelkezés szerint a tagállamok a fent említett szűkös erőforrások kiaknázásáért csak akkor vehetnek ki járulékot, ha a járulékok kivetése megfelel a következő hármas feltételnek: (1) figyelembe veszi azok optimális felhasználása biztosításának igényét, (2) nem diszkriminatív jellegű, (3) elősegíti az újító szolgáltatások és a verseny fejlődését.

17 — „Zöld könyv az európai távközlési szolgáltatások számozási politikájáról”, Brüsszel, 1996. november 20., COM(96) 590 final, 1. o., 3. pont.

18 — Hasonlóan vélekedtem az Albacom és Infostrad ügyben előterjesztett indítványom 30. és 31. pontjában is, amikor az irányelv 2., 5. és 9. cikkének értelmezését javasoltam.

19 — Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Engedélyezési irányelv) (HL L 108., 21. o.).

1. A szűkös erőforrások optimális felhasználása

34. Amint arra az Infostrada és Albacom ügyben előterjesztett indítványom 42. pontjában már rávilágítottam, ez a járulék eltér a 11. cikk (1) bekezdésében foglalt „díjtól”, mivel nem a közigazgatásban az engedélyek megadása és kezelése során felmerült költségek megtérítésére szolgál, hanem a szűkös erőforrások felhasználásának optimalizálására. Az olyan hozzájárulás, amely nem tartalmaz ellenszolgáltatási elemet, jellegét tekintve inkább adó, jöllehet egyéni hatású (a hivatkozott indítvány 35. pontja).

35. Ez a különleges cél azon készletek felhasználásának javítása, amelyek korlátozott jellege teszi indokolttá a járulékot, ugyanis a rendelkezés célja nem sérülne, ha a kapott összegeket az infrastruktúra és az új technológiák kutatásának fejlesztésére fordítanák. Mindenesetre a közösségi jogalkotás a tagállamok kezében hagyta – ha nem is teljes mértékben – a cél meghatározásának jogát²⁰, mivel a járulék jellege megköveteli az abból keletkezett bevétel meghatározott célra történő fordítását. A megkívánt harmonizáció ezt teszi szükségessé.

36. Van közeledés a járulékot keletkeztető tény és annak a kiadásnak a fajtáját illetően, amelyhez a bevételt hozzá kell rendelni, de talán tovább kellene menni, és ugyanezt alkalmazni a járulék mértékére is. Például, a Németországban fizetett járulék összege, amennyiben az engedélyt megadják, az adminisztratív költségek nem kevesebb, mint 15-szörösének felel meg, és hiába tartják azt magasnak, nem támadható meg a közösségi jog alapján, mivel az abból származó anyagi bevételt a szűkös erőforrások felhasználása javításának céljára fordítják. Mindazonáltal nem hagyható figyelmen kívül, hogy a pénzügyi nyomás jelentős eltérései a különböző tagállamokban versenytorzító hatásukkal komoly akadályává válhatnak a szabad mozgásnak,²¹ miközben a 11. cikk (2) bekezdése éppen a verseny elősegítésére hivatott azoknak a járulékoknak a révén, amelyekről rendelkezik.²²

37. Ezért az aránytalan vagy túlzottan magas járulék, azonkívül, hogy más jogi alapelveket

20 — Az „engedélyezési irányelv” 32. preambulumbekkezdése szerint az irányelvnek nem célja a használati jogokért kivetett díjak beszedése céljának a meghatározása.

21 — A már többször hivatkozott Albacom és Infostrada ügyben előterjesztett indítványom 51. pontjának végén rámutattam arra, hogy „ugyanazon járulékot keletkeztető ténynek a tagállamok által történő eltérő kezelése jelentősen torzíthatja a versenyt, ami hatással van a személyek, a tőke és az áruk szabad mozgására, valamint a szolgáltatásnyújtás szabadságára”. Scherer, J.: *op. cit.*, 42. o. kritizálja az irányelvet azért a diskrecionális jogkörért, amelyet az a tagállamoknak ad azáltal, hogy megengedi nekik különböző összegű járulékok kivetését a korlátozott készletek kiutalásakor, amellyel valós akadályokat állít a piacra jutás elé. Polster, S., *op. cit.*, 78. o., csatlakozik ehhez a véleményhez, hangsúlyozva az e díjakra vonatkozó megengedett felső határ meghatározásának hiányát. Az Európai Távközlési Hivatal egyik, a Bizottság részére készített tájékoztatójában (*Annexes to the second interim report. Fees for licensing telecommunications services and networks*, 1999. július, 5. o.) figyelmeztetett, hogy a piaci szereplőkre háruló terhek közötti eltérések hátrányos hatással vannak az ágazatra, háttérbe szorítva egyes nemzeti piacokat a többihez képest.

22 — Az „engedélyezési irányelv” 31. preambulumbekkezdése szerint a tagállamok által előírt szolgáltatási díjak nem torzíthatják a versenyt, és nem képezhetik a piacra jutás akadályát.

is sért, az irányelvbe ütközhet, amennyiben akadályozza az új távközlési szolgáltatók piacra lépését.

hasonló helyzetet tükröz a tagállamok többségében a távközlési piac liberalizációs folyamatának lezárultát és az állami monopóliumok megszűnését követően: egyenlőtlen feltételek melletti versenyhelyzet a nemzeti piacokat uraló régebbi szolgáltatók jogutód vállalkozásai és azok között az új szolgáltatók között, amelyek szeretnék lábukat megvetni a legszélesebb egységes európai piacon.

2. A hátrányos megkülönböztetés tilalma

38. A hátrányos megkülönböztetés fogalmának nagy jelentősége van a Bíróság joggyakorlatában. Hátrányos megkülönböztetés akkor merül fel, amikor más személyekhez viszonyítva egyesek kárára hasonló helyzeteket eltérően kezelnek, mindenféle objektív indokolás nélkül.²³ Összefoglalva, ha az irányelv 11. cikkének (2) bekezdésére támaszkodva a tagállamok járulékot vetnek ki az egyedi engedélyek jogosultjaira annak érdekében, hogy ezáltal egyes készletek felhasználását optimalizálják, kötelesek azokat úgy igazítani, hogy az ne eredményezzen önkényes megkülönböztetést az ágazat piaci szereplői között.

39. Ez a kötelezettség kiemeli az ezen ügyben feltett előzetes kérdések jelentőségét, amelyek tényállása kisebb eltérésekkel

40. Az irányelv értelmében a Deutsche Telekomnak, az Isisnek és a Firmának egyenlő feltételek mellett kellene versenyeznie egymással; míg azonban a Deutsche Telekom jelentős mennyiségű számot szerzett meg bármiféle járulék megfizetésének kötelezettsége nélkül, addig a másik két szolgáltatónak járulékot kellett fizetnie a TKG 43. cikkének (3) bekezdése alapján, holott helyzetük hasonló: mindhárom vállalkozás azonos ágazatban működik, azonos a tevékenységi köre, és ebből következően, gazdasági szempontból a telefonszámok birtoklásának joga ugyanúgy érinti őket.

41. E háttér ismeretében, tisztázni kell, hogy az irányelv megengedi-e az ilyen az alapeljárásbelihez hasonló helyzet fenntartását?

42. A probléma első megközelítése valószínűleg nemleges választ eredményezne; olyan körülmények között, amelyek nem térnek el,

23 — A legrégebbi ügyek, a 17/61. és 20/61. sz., Klöckner-Werke és Hoesch egyesített ügyben 1963. július 13-án hozott ítélet (EBHT 1962., 615., 652. o.); újabban a C-351/98. sz., *Spanyolország kontra Bizottság* ügyben 2002. szeptember 26-án hozott ítélet (EBHT 2002., I-8031. o., 57. pont), és a C-462/99. sz., *Connect Austria* ügyben 2003. május 22-én hozott ítélet (EBHT 2003., I-5197. o.) 115. pontja, amelyekre később még hivatkozni fogok.

nem helyénvaló eltérő jogi bánásmódot alkalmazni. Ezenkívül, egy jelentős időbeli tényezőről nem szabad megfeledkezni, ugyanis a Deutsche Telekom olyan pillanatban lépett a régi kizárólagos szolgáltató helyébe, amikor a TKG még nem lépett hatályba, emiatt vagyonszerzése a múltban történt, más jogi helyzetben, és ebből a szempontból helyzete mégsem tekinthető azonosnak az egyenlőtlen bánásmód fennállásának értékelése szempontjából.

43. Az elemzés azonban nem teszi lehetővé az automatikus értékelést, a tényállást teljes egészében kell vizsgálni, minden aspektusát figyelembe véve, azokat is, amelyek irrelevánsnak tűnhetnek. A már hivatkozott Connect Austria ügyben hozott ítélet kimondta, hogy annak megállapításánál, hogy az engedélynek valamely közvállalkozás számára történő ingyenes megadása a liberalizáció előtt megfelel-e az érintett piaci szereplők közötti egyenlőség jogi követelményének, figyelembe kell venni az engedély megadásának időpontját, az akkor hatályos jogszabályokat, az esetleges üzemeltetési előírásokat és – ha annak jelentősége van – az engedély gazdasági értékét annak felhasználásától kezdve (94. pont).²⁴

24 – E paraméterek figyelembevételével döntött úgy a Bíróság, hogy az irányelv 9. cikkének (2) bekezdése és 11. cikkének (2) bekezdése nem áll ellentétben azzal a nemzeti rendelkezéssel, amely további frekvenciákat ad újabb díj kivétele nélkül a DCS 1800 sávban valamely erőfőlényben lévő olyan közvállalkozásnak, amely már birtokában van a GSM 900 engedélynek, miközben annak a társaságnak, amely most kezdi meg működését ugyanazon a piacon, járulékat kell fizetnie a DCS 1800 engedély megszerzéséért, mivel az előbbi társaságra az annak GSM 900 engedélyéért kivetett díj, beleértve a későbbi DCS 1800 sávba eső frekvenciák kiutalását is, amelyért további járulékat nem kellett fizetnie, gazdasági szempontból egyenértékűnek tűnik a versenytársra kivetett járulékokkal (118. pont).

44. Azok a társaságok, amelyek a megszűnt kizárólagos állami szolgáltatók helyébe léptek, általában erőfőlényben vannak a nemzeti piacokon a távközlési piac megnyitása révén elért haladás ellenére.²⁵ A Bundesverwaltungsgericht elismeri, hogy a Deutsche Telekom erőfőlényben van az ágazaton belül, és helyzetét nem gyengíti az a tény – ahogyan azt a német kormány állítja – hogy a régi, monopolhelyzetben lévő vállalkozás adósságait is átvette, mivel a 400 millió telefonszám ingyenes megszerzése²⁶ nyilvánvalóan megerősíti irányító szerepét a szabad verseny jelenlegi helyzetében, és a jövőre nézve – a számkészlet korlátozott mivoltának és ennek megfelelően a versenytársak magas járulékfizetési kötelezettségének köszönhetően – privilegizált helyzete várhatóan a tisztességes verseny kárára fog megszüllárdulni.²⁷

45. Ráadásul a német rendelkezés nem tartalmaz a hátrányok kiegyenlítésére szolgáló mechanizmust. A német kormány

25 – A közösségi joggyakorlat szerint valamely vállalkozás akkor van erőfőlényben, ha képes az adott piacon a verseny hátráltatására, a versenytársaktól, az ügyfelektől és fogyasztóktól függetlenül eljárva [a 85/76. sz., Hoffmann-La Roche ügyben 1979. február 13-án hozott ítélet (EBHT 1979., 461. o.) 38. pontja; a 31/80. sz. L'Oreal-ügyben 1980. december 11-én hozott ítélet (EBHT 1980., 3775. o.) 26. pontja; és a 322/81. sz. Michelin-ügyben 1983. november 9-én hozott ítélet (EBHT 1983., 3461. o.) 30. pontja].

26 – Megjegyzendő, hogy a jóval kevesebb szám eredményeként (230 000) és a 21 000 szám visszatartása miatt, a Firmának 2 308 250 német márkát (1 154 125 euró) kellett fizetnie. A Deutsche Telekomnak átengedett 400 millió számnak megfelelő díj 400 000 000 német márká (200 000 000 euró) lenne.

27 – A Connect Austria ítélet (hivatkozás fent) 85. és 86. pontja szerint az a tény, hogy valamely, működését megkezdő vállalkozásnak fizetnie kell valamely engedély megadásáért, míg az erőfőlényben lévő közvállalkozás fizetés nélkül kapta azt meg, hátrányt jelent az utóbbi versenytársai számára, ami lehetővé teszi az erőfőlényben lévő fél számára, hogy tovább erősítse uralkodó helyzetét, akár csökkentett díjtételek mellett is.

szerint a jelenlegi jogszabályok mellett nem lehetséges a Deutsche Telekom számára utólag díjfizetést előírni a TKG hatálybalépése előtt megszerzett számokért; jöllehet ennek lehetőségét a nemzeti jogalkotó megvizsgálta,²⁸ de annak elutasítását megelőzően azt jogi szempontból helytelennek vélte.²⁹

46. Tehát olyan egyenlőtlen helyzet alakult ki, amely alkalmas a verseny és a piac működésének torzítására, és úgy tűnik, a német jog erre nem talál megoldást.

47. Már csak azt kell megállapítani, vajon létezik-e valamiféle indokolása ennek az eltérő bánásmódnak. Ez nem menthető ki a múltira és az arra való hivatkozással, hogy ennek a hatalmas számkészletnek az akkor

hatályos jogi kereteken belül történt ingyenes megszerzésén már nem lehet változtatni, mivel annak hatása a jelenben is érezhető: a régi, kizárólagos engedélyesnek juttatott előnyök, amelyek később átszálltak a jogutódra, a jelenben is kellemetlen következményekkel járnak harmadik felek számára. Az új helyzet szabályozásánál a nemzeti jogalkotónak tisztetben kell tartania a hatályos közösségi jogot, amelynek egyik alapelve tiltja a verseny ellen ható hátrányos megkülönböztetést, ez a szabály pedig alapját képezi – ahogyan azt már korábban kifejtettem – a távközlés területén a piacok liberalizációs folyamatának, amely már a TKG hatálybalépése előtt megkezdődött.³⁰

48. A német kormány megpróbálja azzal magyarázni a jelenlegi helyzetet, hogy a Deutsche Telekomnak átadott számok régi ügyfelekhez tartoznak, és ezért nincsenek

28 — A C-327/03. sz. (jelen) ügy beküldő végzése első pontjának negyedik bekezdése szerint „a rendelet kibocsátója úgy vélte, hogy a Deutsche Telekom-nak körülbelül 386 000 000 német márkányi díjat kellene fizetnie az átvett telefonszám-készletért, ezt azonban nem lehet előírni a számára, mivel soha nem nyújtott be a szóban forgó telefonszámok kiutalása iránt kérelmet, és csak az ilyen kérelemről döntő határozat képezheti alapját a fizetési kötelezettségnek”.

29 — M. Wissmann (kiadó), a *Telekommunikationsrecht*-ben (Heidelberg, 2003., 351. és 1219. o.) utal a Németországban fennálló bizonytalan jogi helyzetre a Deutsche Telekom birtokában lévő készlet gazdasági értékelésével kapcsolatban. Vita folyik a jogtudományban és a joggyakorlatban annak lehetőségéről, hogy díjat vessenek ki rá az 1996. augusztus 1-jét előtt történt átengedésért, azzal érvelve, hogy a TKG célja éppen az egyenlő versenyfeltételek megteremtése lett volna. Az a nézet is tartja magát, hogy a társaság nem húzhat hasznót egy múltbeli zárt piac keretében létrejött monopóliumból. Ezzel ellentétben vélemények szerint ki kell emelni, hogy az említett átruházás az akkor hatályos jogi helyzetben, a Bundesministerium für Post und Telekommunikation (szövetségi postaügyi és távközlési minisztérium), a Deutsche Telekom és jogelődje közötti hatáskörmegosztás során történt.

30 — A kiindulópont a távközlési szolgáltatások piacain belüli versenyről szóló, 1990. június 28-i 90/388/EKG bizottsági irányelv (HL L 192., 10. o.) volt. Az első módosítás a 1994. október 13-i 94/46/EK bizottsági irányelvvel (HL L 268., 15. o.) történt, amely módosította a 88/301/EKG és a 90/388/EKG irányelveket különös tekintettel a műholdas távközlés vonatkozásában. Az 1995. október 18-i 95/51/EK bizottsági irányelv (HL L 256., 49. o.) eltörölte a már liberalizált távközlési szolgáltatások nyújtására szolgáló kábeltelevízió-hálózatok használatára vonatkozó korlátozásokat. Ugyanezen évben az 1995. december 13-i 95/62/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 321., 6. o.) rögzítette a vonalas telefonos távközlés piaca megnyitásának feltételeit. A 90/388 irányelvet az 1996. január 16-i 96/2/EK bizottsági irányelv (HL L 20., 59. o.) ismét módosította, kiterjesztve annak hatályát a mobil és személyi távközlő szolgáltatásokra és rendszerekre. Az 1996. március 13-i 96/19/EK bizottsági irányelv (HL L 74., 13. o.) módosította az 1990-es rendelkezést a távközlés piacán a verseny kiteljesedésének elősegítése érdekében. Az utolsó módosítás az 1999. június 23-i 1999/64/EK bizottsági irányelvvel (HL L 175., 39. o.) történt, amelynek célja az volt, hogy garantálja, hogy az egyetlen szolgáltató tulajdonában lévő távközlési és kábeltelevíziós rendszerek független jogi személyek legyenek. A korábbi jogszabályok egy részét hatályon kívül helyezte, és azok helyébe lépett az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások piacain belüli versenyről szóló, 2002. szeptember 16-i 2002/77/EK bizottsági irányelv (HL L 249., 21. o.).

forgalomban, hacsak nem szabadulnak fel, mely esetben a szabályozó hatósághoz kerülnek, amely az új versenyhelyzetben, megfelelő díj megfizetése ellenében azt a szolgáltatónak – beleértve a Deutsche Telekom-ot is – oszthatja ki. Ez a magyarázat azonban nem változtat semmin, mivel a Deutsche Telekom, aki messze nem azonos szabályozás alá esik a többiekhez képest, szabadon élvezi azoknak a számoknak a tulajdonjogát, amelyekért versenytársainak fizetniük kell.

kell, nem egységes, figyelemmel az ügy körülményeire, anélkül, hogy elfogadhatóak lennének a következő kifogások: (1) a telefonszámok átadásáért akkoriban nem kértek díjat, amikor a jelenleg az erőfölényben lévő társaság a régi monopólium jogutódja lett, (2) az említett társaság az új szabályozás hatálybalépése óta ugyanúgy díjfizetési kötelezettség alá tartozik az új számok kiutalásakor, mint a többiek.

49. Felmentésképpen hozzáteszi, hogy a fent említett társaság a telefonszámokkal együtt nagy volumenű adósságot is „örökölt” – beleértve az egyetemes szolgáltatáshoz kapcsolódó kötelezettségeket, valamint körülbelül 80 000 köztisztviselő átvételét³¹, amely állítás bizonyítékokkal nem került alátámasztásra – akkor, amikor a piac megnyílt, amely kiegyenlíti a kapott előnyöket, és ennek értékelése egyébként is a nemzeti bíróság feladata, amikor dönt a versenyben álló vállalkozásokkal szembeni eltérő bánásmód megengedhetőségéről.

3. A verseny szabadságának alapelveivel való összeegyeztethetőség

51. Az utolsó feltétel, amelynek az irányelv 11. cikke (2) bekezdése aláveti az egyedi engedélyek jogosultjaira a szükséges erőforrások tekintetében kivetett díjak jogszerűségét, nem más, mint hogy azoknak az innovatív szolgáltatások és a verseny fejlődésének elősegítésére kell irányulniuk.

50. Összefoglalva: a szabályozás, amelyet a Bundesverwaltungsgericht-nek értékelnie

52. A távközlés liberalizációja magában foglalja a piacok megnyitását, amelynek folyamatát nem lehet olyan járulékokkal hátráltatni, amelyek korlátozzák a versenyt azáltal, hogy eltérő összegeket rónak a hasonló helyzetben lévő szolgáltatókra, miközben egyesek mások kárára privilegizált helyzetet élveznek, mivel ahogyan az a Connect Austria ítélet 83. pontjában is világossá vált, a verseny szabadsága megkívánja a versenyző piaci szereplő közötti esélyegyenlőséget.

31 — Nehéz elismerni, hogy 80 000 köztisztviselő átvétele terhet jelent, legalábbis, ha abból a XIX. századi irodalomban meglehetősen elterjedt, idejétmúlt nézetből indulunk ki, hogy a köztisztviselők kivételzett, felkészületlen és kevés esetben hatékony munkaerőt képviselnek, ahogyan az például a Csehov *A 6-os számú körterem* című regényében szereplő részből is kitétnék, ahol Andrej Jefimics a következőképpen sajnálkozik: „Kártékony ügyet szolgálok, és becsapom azokat, akikről a fizetésemet kapom: becstelen vagyok. De hiszen én magamban semmi sem vagyok, csupán parányi részcsekkje az elkerülhetetlen társadalmi rossznak: valamennyi járási tisztviselő kártékony, és hiába kapja a fizetését...”.

Másrészről, e közösségi szabály célja, illetve a 11. cikk (2) bekezdésének kivételes jellege, amelyet a jogi értelmezés általános szabályaival összhangban, szigorúan kell értelmezni,³² tilalmazzák az új versenyszereplőkre háruló plusz korlátozásokat vagy szükségtelen terheket, ahogyan arra az Albacom és Infostrada ügyben előterjesztett indítványom 43. pontjában már rámutattam.

54. A verseny torzulása azonban nemcsak a gazdasági tényezőknek tulajdonítható, hanem azoknak a technikai jellegű tényezőknek is, amelyek mindkét aspektusa kiegészíti és csökkenti az állami hatóságok rendelkezésére álló mozgástér mértékét, akár gyakorolják törvényben foglalt hatásköreiket, akár csupán végrehajtó szerepet töltenek be.³⁵ E technikai jellegű tényezők egyike pontosan az a számkészlet, amely szűkös erőforrás, és amely rendkívül fontossá vált, mivel a piaci szereplők szabad versenyének előfeltétele az elegendő telefonszám megléte, valamint azok tisztességes elosztása a versengő vállalkozások között.³⁶

53. Ezenkívül azok a vállalkozások, amelyek helyet szeretnének találni maguknak az említett gazdasági ágazatban, kénytelenek jelentős beruházási költségeket viselni, ami miatt stratégiájuk ezen kezdeti szakasza rendkívül fontos a verseny alakulására nézve, ugyanis a vonatkozó adminisztratív eljárások és azok költségei³³ azzal a nem kívánatos hatással járhatnak, hogy a már piacon lévő társaságok helyzetét védik és erősítik.³⁴

55. Ha e szűkös erőforrás hatalmas része ingyen kerül a történeti monopólium jogutódjához, míg eközben az új szereplőknek a számok kiutalásával járó adminisztratív tevékenység költségeit messze meghaladó díjat kell fizetniük, kétségtelennek tűnik, hogy ezzel a régebb óta fennálló erőfölény erősödik, hátráltatva a többi vállalkozás belépését, az irányelv által általában, és annak 11. cikke (2) bekezdésében kifejezetten szorgalmazott szabad verseny kárára. A Deutsche Telekom nem csupán a „torta” jelentős részét birtokolja, hanem azt ráadásul ingyen kapta, míg az asztalnál ülők többi része magas árat fizet a saját szeletéért, ami által a termék értékesítéséhez megkívánt esélyegyenlőség meghiúsul.

32 – Az Albacom és Infostrada ítélet 34. pontjában a Bíróság rámutatott arra, hogy az irányelv 11. cikkének (2) bekezdését szigorúan kell értelmezni.

33 – A 6. pontban idézett közleményben a Bizottság úgy vélte, hogy az előzetes engedélyezés – a szabályozásnak, valamint a lassú és indokolatlanul nehézkes adminisztratív eljárásnak köszönhetően – igazolhatatlan akadállyá válhat. Arra is emlékeztetett, hogy a kivetett díjak mértékét csökkenteni kell (25. és 26. o.). Ha az alapeljárás tényállását figyelmesen megvizsgálják, ahogyan arra már utaltam, észrevehető, hogy a szóban forgó díj 15-ször magasabb, mint az elvégzett tevékenység költségei.

34 – Heffernan, A. a *Telekommunikationsrecht, Liberalisierung und Wettbewerb*-ben (Bécs 2002., 91. o.) rámutat, hogy a versenyszabályok a piaci erők megerősödésével nagy jelentőségre tettek szert az ágazat liberalizációját követően, amely körülmény – véleménye szerint – különös figyelmet érdemel, az előző állami monopóliumok jelenlegi erőfölénye miatt, ahogyan az a jelen előzetes döntéshozatali eljárásban nyilvánvalóvá vált.

35 – Lásd Möstl, M.: „Lizenzgebühren im Bereich von Post und Telekommunikation” in *Neue Zeitschrift für Verwaltungsrecht* 2001, 738. o.

36 – Lásd M. Wissmann (kiadó) már hivatkozott művét, 326. és 1196. o.

56. Következésképpen, az irányelvet és annak 11. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy a telefonszámok kiutalásáért azok gazdasági értékét figyelembe véve meghatározott díjat vetnek ki, amely magasabb, mint a ténylegesen végzett adminisztratív tevékenység költsége, miközben az a társaság, amelyik az ágazatot a régi állami monopólium jogutódjaként ellenőrzése alatt tartja, ingyen jutott hozzá jogelődjének számkészletéhez, és a nemzeti jogi szabályozás értelmében ez az átruházás, amely nem képezi a „megörökölt” terhek ellentétét, visszamenőleg nem vethető alá díjfizetésnek.

57. A nemleges válasz, amelyet az első előzetes döntéshozatali kérdésre javasolok, feleslegessé teszi a második kérdés megvitatását, hiszen az előbbiekben kifejtettekből következik, hogy az olyan díj meghatározott szabályok szerinti (az akkor várható üzleti forgalom 0,1%-a, ha a szám a végső felhasználóhoz kerül) kivetése az új társaságokra, amely a kiosztott számok gazdasági értékének meghatározott százalékaival egyenlő, nem fogadható el a piacon már működő, erőfőlényben lévő társasággal szembeni versenyelőnyökük előzetes elemzése nélkül, azon egyéb költségek alapján, amelyeket az ágazatba való belépésükkor kell viselniük.

V — Véggövetkeztetések

58. Az előbbiekben kifejtettekre tekintettel azt indítványozom, hogy a Bíróság a Bundesverwaltungsgericht által a jelen egyesített ügyekben felvetett két előzetes döntéshozatali kérdés közül az elsőre annak megállapításával válaszoljon, hogy „a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet és különösen annak 11. cikke (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy a telefonszámok kiutalásáért azok gazdasági értékét figyelembe véve meghatározott díjat vetnek ki, amely magasabb, mint a ténylegesen végzett adminisztratív tevékenység költsége, miközben az a társaság, amelyik az ágazatot a régi állami monopólium jogutódjaként ellenőrzése alatt tartja, ingyen jutott hozzá jogelődjének számkészletéhez, és a nemzeti jogi szabályozás értelmében ez az átruházás, amely nem képezi a »megörökölt« terhek ellentétét, visszamenőleg nem vethető alá díjfizetésnek”.